

elbutlletí

El Butlletí és una gentilesa de Social Lab per als seus clients

Núm. 184 · Març - Abril 2016

Edita: Social Lab · Disseny i maquetació: Inèdit Serveis Gràfics · Imprimeix: Grafiscamp · Dipòsit legal L-1062-2003

SUMARI

- ▶ Inaplicació del conveni col·lectiu per acord d'empresa **2**
- ▶ Es concedeix al pare el dret de gaudir del permís de lactància encara que la mare no treballi **3**
- ▶ La legalització dels llibres de comptabilitat **4**
- ▶ El TS fixa doctrina sobre el reemborsament per la Comunitat de Propietaris al comuner que hagi executat unilateralment obres en zones comunes **5**
- ▶ Hisenda ajorna el pla que obliga a informar de l'IVA a temps real **6**
- ▶ El TS confirma la nul·litat de la compra d'accions de Bankia per error en el consentiment **7**
- ▶ Injúries a la Corona **8**
- ▶ La Capella de la Mare de Déu de la Cinta **9**
- ▶ Jurisprudència **10**
- ▶ Calendari del contribuent per al mes de maig **11**

EDITORIAL

No és deduïble l'interès de demora per inspeccions

Els interessos de demora continguts en les liquidacions administratives derivades de procediments de comprovació, de naturalesa indemnitzatòria, no són deduïbles a l'hora de determinar la base imposable de l'Impost sobre Societats (IS), segons reconeix l'Agència Estatal d'Administració Tributària (AEAT) en un informe, datat el 7 de març del 2016.

No obstant això, l'AEAT no queda aquí, ja que esten els interessos de demora no només a les actes d'inspecció, sinó als continguts en els procediments de comprovació. Així, passa a distingir els interessos derivats dels procediments de comprovació dels que tenen caràcter suspensiu, quan finalment la resolució o sentència confirma la liquidació inicialment practicada, desestimant les pretensions del contribuent. Basa aquesta decisió en que "per la seva naturalesa financera, són deduïbles a l'hora de determinar la base imposable de l'IS, equiparant-se així als ajornaments".

Si és necessari dictar una nova liquidació, en virtut de l'article 26.5 de la LGT, i hi ha intervingut suspensió, els interessos de demora liquidats sobre la nova quota no seran deduïbles des que es va produir l'incompliment per part de l'obligat tributari fins que es produeix la primera liquidació administrativa en la qual es corregeix l'incompliment. Els interessos meritats a partir d'aquest moment sí serien deduïbles.

Aquesta divisió no apareix expressament en la normativa, que parla d'interessos de demora, si bé l'AEAT s'acull al fet que l'article 66 del Reglament de Revisió parla d'interessos de demora meritats durant la suspensió i considera que interès de demora inclou les dues categories d'interessos.

En la seva resolució del 7 de maig de 2015, el TEAC va canviar el seu punt de vista tradicional, i va deixar de considerar deduïble el pagament d'interessos de demora per actes.

La DGT, per la seva banda, sí que considera deduïbles aquests interessos de demora en les seves consultes de 2 de febrer i 12 de desembre del 2015.

Aquesta postura es basa en el fet que "no ens trobem davant despeses contràries a l'ordenament jurídic, sinó tot el contrari; són despeses que vénen imposades pel mateix", per la qual cosa la DGT entén que tampoc cal establir la seva no deduïbilitat, d'acord amb l'article 15F) de la Llei de l'Impost sobre Societats. "Precisament aquelles despeses imposades per l'ordenament jurídic amb caràcter punitiu, les sancions, es consideren no deduïbles de forma expressa per la normativa tributària, mentre que res estableix la normativa fiscal respecte als interessos de demora", afegeix la DGT.

Social Lab

A S S E S S O R S

Fiscal Buró
ASSESSORAMENT FISCAL I COMPTABLE

A D E X
ADVOCATS EN XARXA

Comuni Prop
GESTIÓ DE COMUNITATS DE PROPETARIS

JOAN ANTON BARRACHINA CROS
Advocat

Inaplicació del conveni col·lectiu per acord d'empresa

(Art. 82.3 de l'Estatut dels Treballadors)

La flexibilitat interna negociada, que preveu l'art. 82.3 de l'ET, és el procediment de modificació de les condicions de treball contingudes en el conveni col·lectiu, mitjançant acord d'empresa. Essent un instrument de gran rellevància en els supòsits de dificultat per generar una negociació col·lectiva estatutària a nivell empresarial, bé perquè es manca d'estructures representatives en l'empresa, o bé perquè resulta excessivament costosa o complexa la seva tramitació, s'obre la possibilitat de recórrer als acords d'inaplicació o de desvinculació del que disposa conveni col·lectiu.

Aquest instrument permet alterar les condicions establertes en el conveni col·lectiu, el que afecta a la pròpia eficàcia normativa del conveni, ja que suposa una disposició del que s'ha pactat, una pèrdua de vigència de la força vinculant del conveni col·lectiu o parcial derogació del principi d'inderogabilitat del conveni col·lectiu durant la seva vigència.

S'accepta aquesta mesura no únicament com a instrument de sortida de la crisi, sinó també com un instrument ordinari de gestió empresarial, per tant, no cal que hi hagi un element negatiu, a fi de millorar la competitivitat, productivitat, o motivat pels simples canvis en l'organització. Per tant, és possible adoptar la mesura de desvinculació amb el simple pretext de provocar efectes positius sobre la marxa de l'empresa.

Amb la finalitat d'evitar que les empreses que no disposen de representació dels treballadors es puguin veure privades de l'accés a aquesta mesura de flexibilitat interna es permet la creació d'un òrgan ad hoc, designada d'acord amb el que disposa l'art. 41.4 de l'ET.

En tot cas s'exigeix l'acord entre l'empresa i els representants dels treballadors. Si no s'arriba a un acord d'empresa no és possible portar a efecte una modificació del pactat en conveni col·lectiu, sense perjudici que en cas de discrepància es pugui acudir a la Comissió Paritària i als procediments de solució extrajudicial, a través dels quals es pot arribar també a alterar el pactat en conveni col·lectiu. Davant absència d'acord, l'empresari no pot adoptar unilateralment la decisió de modificar substancialment condicions establertes en conveni col·lectiu, sigui aquest sectorial o sigui d'empresa.

Res indica o exigeix l'art. 82.3 de l'ET que fa a la documentació a presentar als representants dels treballadors com a justificació de la causa que es pretén. No obstant això, cal entendre que l'empresa haurà d'aportar una memòria explicativa de les causes econòmiques, tècniques, organitzatives que hagin donat lloc a la iniciativa de desvinculació que l'empresa es proposa dur a terme, perquè en cas contrari es col·locaria als treballadors afectats i als seus representants en una situació d'indefensió.

D'aconseguir-se l'acord d'inaplicació, es presumeix que concorren les causes justificatives, i només serà possible impugnar l'acord davant la jurisdicció competent per l'existència de frau, dol, coacció o abús de dret en la seva conclusió. Es contempla així la possibilitat d'impugnació per vicis de consentiment. L'acord ha de ser notificat a la comissió paritària del conveni col·lectiu i a l'autoritat laboral.

Sobre el contingut de l'acord, s'exigeix que les noves condicions substitutives o derogatòries de les anteriors condicions convencionals figurin amb exactitud en l'acord de desvinculació, i en l'ordre temporal s'estableix que en cap cas, la inaplicació es pot prolongar més enllà del moment en que resulti aplicable un nou conveni col·lectiu en aquesta empresa.

Les similituds entre les redaccions de l'art. 41 i el 82.3 de l'ET es poden generar els seus dubtes sobre la seva aplicació, però l'anàlisi de tots dos és evident que hi ha diferències significatives entre els dos instruments normatius:

- Font de la condició modificada/inaplicada:
 - Conveni estatutari en l'art. 82.3 de l'ET
 - Conveni extraestatutari, acord o pacte d'empresa, contracte o decisió unilateral de l'empresa en l'art. 41 de l'ET
- Matèries:
 - Hi ha gairebé completa similitud, l'única diferència radica que poden inaplicar-se, per l'art. 82.3 de l'ET, les "Milliores voluntàries de l'acció protectora de la Seguretat Social", el que, per exemple, permet que una empresa deixi d'abonar els complements econòmics que el conveni col·lectiu hagi previst per als treballadors en situació d'incapacitat temporal o interrompi les aportacions al corresponent pla de pensions.

- Causes habilitants:

- Molt més genèrica la redacció de l'art. 41 que en l'art. 82.3 de l'ET. En l'art. 41 s'al·ludeix a "*provades raons econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció*" considerant-tals "*les que estiguin relacionades amb la competitivitat, productivitat i organització tècnica o del treball en l'empresa*".
- La redacció de l'art. 82.3 utilitza termes similars als requerits per procedir a l'acomiadament col·lectiu (art. 51 de l'ET) o l'acomiadament objectiu (art. 52.c de l'ET), amb l'única excepció que en el supòsit de "*disminució persistent del seu nivell d'ingressos ordinaris o vendes*", s'exigeix que siguin només dos trimestres consecutius, en lloc dels tres que es preveuen per als acomiadaments.

- Durada:

- La modificació, l'art. 41 de l'ET, pot mantenir-se indefinidament.
- La inaplicació del conveni, de l'art. 82.3 de l'ET, és per definició temporal i té com a data límit la vigència del conveni.

- Procediment o manera de resoldre els bloquejos en la negociació:

- La modificació de l'art. 41 de l'ET pot ser imposada unilateralment per l'empresari.
- La inaplicació de l'art. 82.3 de l'ET exigeix l'acord amb la representació dels treballadors, en cas de desacord en el període de consultes, la solució de la discrepància es realitza mitjançant els procediments establerts en el propi article.

- Conseqüències per als treballadors afectats:

- Els afectats individualment per la modificació col·lectiva de l'art. 41.4 de l'ET poden exercir l'opció extintiva, prevista en el paràgraf segon de l'apartat 3 de l'article citat.
- Els afectats per una inaplicació del conveni, no podran fer-ho.

Es concedeix al pare el dret a gaudir del permís de lactància encara que la mare no estigui treballant

Es concedeix al pare el dret a gaudir del permís de lactància encara que la mare no estigui treballant, ja que és un permís desvinculat del fet biològic de la lactància natural, i per tant s'ha de considerar com un temps de cura a favor del fill i com una mesura conciliadora de la vida familiar i laboral.

El Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) entén que el permís de lactància s'ha desvinculat del fet biològic de la lactància natural i es considera com un mer temps de cura a favor del fill i una mesura conciliadora de la vida familiar i laboral. I per això denegar el gaudir del permís perquè la mare no sigui treballadora per compte d'altri, sinó treballadora per compte propi, suposa una limitació de la seva activitat professional a més d'implicar que la mare ha de suportar sola la càrrega derivada del naixement del seu fill, sense poder rebre ajuda del pare. Per tot això, el TJUE entén que procedeix reconèixer el permís de lactància a favor del pare fins i tot en els supòsits en què la mare sigui treballadora per compte propi, i no treballadora per compte aliè, ja que el contrari suposaria una discriminació no emparada per l'ordenament europeu (TJUE 30-9-10, C-104/09 cas Roca Álvarez).

Per la seva banda el Tribunal Constitucional reitera la seva doctrina respecte de la constitucionalitat de les accions positives a favor de les dones tendents a evitar qualsevol tipus de discriminació de les dones de caràcter positiu en l'àmbit de les relacions laborals, i empara el dret del pare, treballador per compte d'altri, a gaudir del permís de lactància sempre que la seva dona exerceixi una activitat, encara que aquesta última activitat no doni lloc a la inclusió obligatòria en cap dels règims de la Seguretat Social.

La legalización de los libros de contabilidad

El diligenciado o legalización de los libros de contabilidad de los empresarios es una obligación que viene impuesta por la legislación mercantil a los empresarios y que tiene unas importantes consecuencias:

- Sirve para acreditar una serie de hechos con trascendencia jurídica y económica reflejados en la contabilidad empresarial, y que tendrán el valor probatorio que les atribuyan las normas procesales y fiscales.
- Sirve para acreditar que la contabilidad que se ha cumplido con la obligación de llevanza en plazo si se presentan para su legalización o diligenciado antes de que transcurran cuatro meses desde la fecha de cierre del ejercicio social.

¿Qué libros se tienen que legalizar en el registro mercantil?

Todo empresario deberá llevar los siguientes libros:

- Un libro de inventarios y Cuentas Anuales (Art. 25 Código de Comercio).
- Un libro Diario (Art. 25 Código de Comercio).
- Un libro de actas de las Juntas generales y de los órganos colegiados de la sociedad (Art. 26 Código de Comercio y 106 RRM).
- Un libro Registro de Acciones Nominativas (Sociedades Anónimas).
- Un libro Registro de Socios (Sociedades Limitadas) (art. 27 y 28 CCo).
- Libro Registro de contratos (Sólo Sociedades Unipersonales) (art. 16 LSC).

Estos libros que obligatoriamente deben llevar los empresarios **se deben de cumplimentar en soporte electrónico** y deben ser presentados para legalizar en el Registro Mercantil, por vía telemática.

El artículo 18 de la Ley 14/2013 de 27 de septiembre de 2013, conocida como "Ley de Emprendedores", ha modificado el procedimiento de legalización de los libros oficiales, de manera que sólo se podrán legalizar los libros una vez cumplimentados en soporte electrónico.

La Instrucción de 12 de Febrero de 2015, de la Dirección General de los Registros y del Notariado, sobre legalización de libros de los empresarios, viene a completar el

artículo 18 de la Ley 14/2013, de 27 de septiembre, unificando criterios y estableciendo una serie de principios conforme a los cuales debe producirse esta legalización, entre los cuales destacamos los siguientes:

- Los libros encuadernados en blanco y ya legalizados sólo podrán ser utilizados para contabilidades, contratos y actas de ejercicios abiertos antes de 29 de septiembre de 2013. Una vez finalizado este último ejercicio social, se procederá al cierre de los mismos mediante diligencia que se acreditará, en el primer envío telemático de dichos libros, con la incorporación de un archivo que incluya la certificación del órgano de administración que haga constar dicha circunstancia, todo ello a los efectos del artículo 334.2 del Reglamento del Registro Mercantil y artículo 18.3 de la Ley 14/2013, de 27 de septiembre. Si en dichos libros se han transcrito con posterioridad al cierre del ejercicio social citado, asientos contables, contratos o actas de un ejercicio posterior, se procederá igualmente al cierre del libro en cuestión, trasladando dicho asientos, contratos o actas, al libro correspondiente que deberá enviarse telemáticamente.
- Todas las actas de reuniones de los órganos colegiados de las sociedades mercantiles, incluyendo las decisiones adoptadas por el socio único, respecto de los ejercicios sociales comenzados a partir del 29 de septiembre de 2013, deberán reflejarse en soporte electrónico y ser presentados de forma telemática para su legalización dentro de los cuatro meses siguientes al cierre del ejercicio social.
- En cada ejercicio se deberán legalizar las actas del ejercicio precedente. Dicho libro podrá ser único para las actas de todos los órganos colegiados de la sociedad, o también un libro para cada uno de los órganos colegiados. Será necesario que en cada uno de dichos libros conste la fecha de apertura y cierre del ejercicio.
- En cualquier momento del ejercicio social se podrán legalizar libros de detalles de actas con actas del ejercicio corriente a efectos probatorios o de cualquier otra naturaleza, y sin perjuicio de que en el libro de actas de todo el ejercicio se incluyan de forma obligatoria estas actas.
- Podrán ser objeto de legalización los libros de actas de un ejercicio determinado sin que lo esté el inmediatamente anterior o anteriores.
- De la misma forma, podrán legalizarse libros registros de acciones nominativas o libros registro de socios, aunque resulte del libro presentado a legalización que no ha sido legalizado el libro inicial.

El Tribunal Suprem fixa doctrina sobre el reemborsament per la Comunitat de Propietaris al comuner que hagi executat unilateralment obres en zones comunes

El procediment té per objecte unes obres realitzades pels demandats en un element comú ubicat sota la coberta de l'edifici, incorporant al seu habitatge l'espai resultant

La Comunitat de Propietaris va formular demanda exigint que els demandats reposessin al seu estat original les obres realitzades. Els demandats van formular reconvençió reclamant a la Comunitat la quantitat per ells abonada per raó de les esmentades obres.

El Jutjat de Primera Instància va estimar la demanda principal i va desestimar la reconvençió. L'Audiència Provincial va revocar en part la sentència del Jutjat i va estimar la demanda reconvençional, partint del fet que les obres es van realitzar amb caràcter necessari i urgent, malgrat que no va existir autorització de la Comunitat.

El Tribunal Suprem declara que és procedent el recurs de cassació interposat per la Comunitat, casa la sentència recorreguda i anul·la la condemna al pagament pretès en la reconvençió.

La Sala destaca, en primer lloc, que l'alteració feta pels demandats és il·lícita pel que no poden pretendre que d'un acte il·lícit es desprengui l'obligació de la Comunitat de pagar les despeses que ha originat.

En segon lloc, assenyala que les alteracions es van dur a terme no només en interès comú i en benefici de la comunitat (deteriorament, necessitat, urgència) sinó també en benefici propi, quan s'incorpora l'espai resultant al pis dels demandats. És a dir, no només repara un deteriorament, sinó que a més, en interès propi, amplia amb un habitacle l'espai del seu habitatge a costa d'elements comuns. Per la qual cosa, no té sentit que la Comunitat els pagui la despesa produïda.

En tercer lloc, i en relació amb l'anterior, estima que l'alteració dels elements comuns ha anat més enllà d'aquesta reparació urgent, l'abonament sol·licita, ja que no només han reparat l'urgent, sinó que han creat un habitacle en benefici propi que no es troba emparat per l'art. 7.1 segon paràgraf de la Llei de Propietat Horitzontal.

En darrer lloc, descarta la possible aplicació de la doctrina de l'enriquiment injust, plantejada pels demandats, ja que no es produeix en el present cas, quan hi ha una llei que preveu expressament el cas present i el fet el pagament del qual pretén ho ha estat a esquena, sense coneixement i sense autorització de la Comunitat. El requisit essencial és que no hi hagi causa que justifiqui l'enriquiment i el correlatiu empobriment dels subjectes. No hi ha tal falta de causa quan la discutida relació patrimonial correspon a una relació jurídica o a un precepte legal, sent així que el legislador —com en el cas present— contempla el cas.

Finalment, el Tribunal declara doctrina jurisprudencial la següent: *"Només és procedent el reemborsament per la Comunitat de Propietaris a comuner que hagi executat unilateralment obres en zones comunes quan s'hagi requerit prèviament al secretari-administrador o al president advertint-los de la urgència i necessitat d'aquelles. En el cas de no intervenir dit requeriment, la Comunitat quedarà exonerada de l'obligació d'abonar l'import corresponent a l'execució. No quedarà exonerada si la Comunitat mostra passivitat en les obres o reparacions necessàries i urgents"*.

Hisenda ajorna el pla que obliga a informar de l'IVA en temps real

Estava previst posar en marxa un pla pilot aquest any i que la mesura entrés en vigor el gener de 2017

L'Agència Tributària va anunciar l'octubre de 2014 una revolució que obligaria a les empreses a remetre a Hisenda informació en temps gairebé real de les factures emeses i rebudes. El projecte, batejat com SII (Subministrament immediat d'Informació), havia d'entrar en vigor al gener de 2017 i estava cridat a ser el canvi en la gestió de l'IVA més important des que es va introduir l'impost en 1986. No obstant això, el retard en l'aprovació del decret de desenvolupament de la mesura i la cita electoral han deixat als llimbs aquesta iniciativa.

L'Agència Tributària ha treballat més de dos anys en el projecte SII (Subministrament immediat d'Informació), que es va començar publicitar en octubre de 2014 perquè les empreses estiguessin preparades quan al gener de 2017 entrés en vigor. No obstant això, aquest termini no es complirà. L'esborrany de reial decret que desenvolupava l'obligació per a les empreses d'informar de l'IVA en temps real es va publicar al juliol de 2015, però no va arribar a aprovar-se abans de la celebració de les eleccions generals. Fonts d'Hisenda al·leguen que no

va donar "temps a finalitzar l'última etapa d'anàlisi de l'esborrany".

El Govern en funcions no impulsarà la seva aprovació i la lentitud en la formació del nou Executiu converteix en pràcticament inviable la posada en marxa en el període previst. De fet, es contemplava que al llarg d'aquest any s'iniciaria un programa pilot en el qual participarien grans empreses com Repsol. Tot això ha quedat paralitzat i dependrà de la voluntat del futur Govern que el Subministrament Immediat d'Informació acabi executant-se. En qualsevol cas, fins i tot si el nou equip d'Hisenda manté el projecte, l'entrada en vigor haurà de retardar per donar marge a les empreses a adaptar-se a la nova obligació.

Això és així perquè la mesura suposa un canvi dràstic en la gestió de l'IVA i obliga a les empreses a modificar els seus sistemes informàtics i adaptar els programari per a remetre tal volum d'informació. El projecte SII contemplava que les grans companyies trametrien a Hisenda informació de tots els seus tiquets i factures emeses i rebudes en un termini de quatre dies. Els llibres registre d'IVA es gestionarien directament des de la seu electrònica de l'Agència Tributària. En el cas que entrés en vigor, Hisenda comptaria amb un volum immens d'informació per creuar dades que li permetria exercir un major control sobre els contribuents i perfeccionar la lluita contra el frau.

Segons les estimacions d'Hisenda, l'obligació de remetre informació de l'IVA en temps real hauria d'afectar grans empreses, grups societaris i companyies adscrites al règim de devolució mensual. En total, unes 62.000 companyies. Si bé el nombre pot semblar menor (a Espanya hi ha tres milions d'empreses), les societats afectades intervenen en el 85% de la facturació d'IVA. Això dóna idea de la rellevància del projecte fiscal que ha quedat suspès temporalment. No obstant, estem convençuts que el projecte finalment s'executarà perquè és una nova eina per lluitar contra el frau.

La base de dades més extensa d'Espanya

Si bé el projecte de Subministrament Immediat d'Informació ha quedat suspès temporalment, és un exemple més de cap a on es dirigeixen les tendències de les autoritats fiscals. Les noves tecnologies han facilitat que les administracions tributàries tinguin cada vegada més gran coneixement dels ciutadans i les empreses i accedeixin de forma automàtica a més dades. L'Agència Tributària compta avui amb més de 800 fonts d'informació diferents i emmagatzema milions de dades dels contribuents.

Amb el programa de Subministrament Immediat d'Informació, Hisenda hagués manejat una eina addicional per millorar la lluita contra el frau i detectar pràctiques fraudulentas, com el programari de doble ús, que són programes informàtics que permeten l'ocultació de vendes. El Subministrament Immediat d'Informació també buscava facilitar el compliment voluntari i la idea de l'Agència Tributària era elaborar, com ja passa amb l'IRPF, un esborrany de la declaració de l'IVA.

Durant la legislatura anterior es van aprovar altres mesures per augmentar la informació d'Hisenda. Per exemple, es va establir l'obligació de declarar els béns a l'estranger i es va imposar un dur règim sancionador. També s'han signat multitud de convenis de doble imposició amb històrics paradisos fiscals.

Seguint les recomanacions del projecte BEPS de l'OCDE, que lluita contra l'erosió fiscal i la planificació tributària agressiva, l'Executiu obligarà les multinacionals a presentar l'anomenat informe país per país, que inclourà informació sobre l'activitat de l'empresa en els països en els que té activitat

ARA ES PARLA

El Tribunal Suprem confirma la nul·litat de la compra d'accions de Bankia per error en el consentiment provocat per les greus inexactituds en el fullet informatiu

Es actors van formular demanda sol·licitant la nul·litat de l'ordre de compra d'accions de Bankia per la concurrència d'error en el consentiment, basant-se en que la imatge de solvència i d'obtenció de beneficis transmesa per Bankia quan va fer l'oferta pública de subscripció d'accions —OPS— no es corresponia amb la realitat.

Les sentències d'instància van estimar la demanda i el Tribunal Suprem desestima els recursos extraordinari per infracció processal i de cassació interposats per Bankia.

La Sala rebutja la suspensió del procés civil per prejudicialitat penal perquè en aquest procés no es discuteix si els administradors de Bankia van incórrer en una conducta delictiva de falsejament de les dades incloses en el fullet informatiu de l'OPS, sinó si aquestes dades, per la seva inexactitud, van provocar l'error dels demandants. De manera que, tot i que la decisió del tribunal penal és absolutòria, això no determinaria la desestimació de les pretensions formulades en el procés civil, ja que no relleva al tribunal civil d'aplicar, d'acord amb els criteris i principis que regeixen l'enjudiciament de les qüestions civils, les normes comptables i les del mercat de valors.

Rebutja també que l'Audiència Provincial arribés a la conclusió de l'existència de greus inexactituds en el fullet per considerar-la "notòria", sinó que va ser el resultat de la valoració de les proves practicades, sense que fes ús tampoc de les presumpcions judicials per arribar a tal conclusió.

Pel que fa a les conseqüències de les greus inexactituds del fullet, el Tribunal, confirmant els raonaments de l'Audiència, considera que van ser la causa de l'error substancial i excusable sofert pels demandants, els quals, de no haver incorregut en tal error sobre la situació econòmica de Bankia, no haurien consentit a adquirir les accions.

Pel que fa a la manca de lectura del fullet per part dels demandants, la Sala afirma que no és tan rellevant, ja que la funció de tal fullet és difondre la informació sobre la situació patrimonial i financera de la societat les accions són ofertes públicament entre els que, en diversos àmbits de la societat, creen opinió en temes econòmics, de manera que aquesta informació arribi, per diverses vies, als potencials inversors que no tenen altres mitjans per informar-se i que no han d'haver llegit necessàriament el fullet, com va passar en el cas dels demandants, als que la informació va arribar a través d'una empleada de la sucursal de Bankia on tenien obert el seu compte bancari.

Finalment, el Tribunal assenyala que el fet que l'adquirint pels demandants hagin estat accions d'una societat anònima no resulta obstacle a l'apreciació de la nul·litat de l'ordre de subscripció d'accions per concurrència d'error en el consentiment, ja que, segons la jurisprudència del TJUE, les normes sobre responsabilitat per fullet són *lex specialis* respecte de les normes sobre protecció del capital per a les societats cotitzades, i per tant, els creditors de la societat no estan protegits fins al punt que la societat no pugui contraure deutes de rescabament. I això, diu la sala, obre la porta, no només a l'acció de responsabilitat per danys i perjudicis prevista en les normes sobre el fullet (art. 28.3 de la Llei del Mercat de Valors, actual art. 38.3 del Text Refós aprovat per Reial Decret Legislatiu 4/2015), sinó també a la possibilitat de la nul·litat contractual per error en el consentiment quan es tracta de petits inversors que han incorregut en un error substancial i excusable, determinant de la prestació del consentiment. En aquest cas, els efectes pràctics de l'acció de nul·litat (la restitució del que s'ha pagat per les accions, amb restitució d'aquestes a la societat perquè pugui amortitzar) són equiparables als d'una acció de rescabament.

Injurias a la Corona por la publicación del artículo titulado “Borbones asesinos” en el blog de una edil

El Juzgado Central de lo Penal núm. 1 ha condenado a la concejala acusada al pago de una multa de 6.000 euros como autora de un delito de injurias a la Corona del art. 490.1 CP.

Según los hechos de la resolución, publicó un artículo en su blog abierto de Internet bajo el título “Borbones Asesinos” en el que, junto a una foto en la que aparecía el rey tras abatir a un elefante, vertió las siguientes manifestaciones: *“este hijo de puta ha matado a un ser que, en muchos aspectos, es mejor que los humanos... aunque claro, qué se puede esperar de un tío que disparó a su propio hermano y lo mató. Definitivamente, el mundo está loco!, nos toca soportar callados escenas tan sucias como ésta y sin embargo, debemos aguantar el estar financiando a una familia de vagos, estafadores, borrachos y asesinos como la familia real. Nuestro dinero público financia las matanzas de la realeza española en todos los sentidos, matanzas económicas... y matanzas que el rey apoya: los toros y las cacerías africanas”....*

Según el Juzgado las expresiones referidas, que no se produjeron en el ejercicio de sus funciones o con motivo u ocasión de éstas, conllevan implícito un *ánimus inuriandi* es decir, son expresiones formalmente injuriosas constituidas por epítetos y locuciones desmesuradas e innecesarias que, tanto en una interpretación jurídica como vulgar son obviamente hirientes e insultantes.

La Sala recuerda que la doctrina jurisprudencial rechaza de plano que la libertad de expresión sea un derecho ilimitado y absoluto que ampare cualquier comentario. El art. 20 CE, aducido por la defensa, establece que la libertad de expresión tiene su límite en el respeto a los derechos fundamentales y, especialmente, en el derecho al honor, a la intimidad y a la propia imagen. En apretada síntesis el TS establece que la libertad de expresión no ampara intervenciones que afectan al núcleo último de la dignidad de las personas, ni el uso de apelativos insultantes o vejatorios, el TC recuerda que, porque unas personas tengan carácter público no quedan privados del derecho al honor que el art. 18.1 CE garantiza, como la Constitución no tutela un pretendido derecho al insulto siendo el límite de dicha libertad de expresión

la “reputación ajena”. Consecuentemente, cuando la expresión del menosprecio se extiende a este núcleo último y más estrecho de la persona en cuanto tal, el ejercicio de la libertad de expresión resulta claramente contrario al principio de proporcionalidad, y, por lo tanto, también innecesario.

De otro lado, estas expresiones también atacan a la institución de la Corona. La figura del Rey es el símbolo de la unidad y permanencia del Estado (art. 56.1 CE), siendo bien jurídico protegido la preservación del propio sistema constitucional. Tanto su persona como su familia son objeto de protección especial e instrumental, pues tratando de proteger su figura y personas afines se está tratando de proteger la persona que encarna la institución que representa y simboliza el Estado Constitucional.

Pues bien, bajo estas premisas, la Sala concluye que, en el caso, para ensalzar y glorificar la protección activa y militante de los animales era totalmente innecesario utilizar frases y expresiones ultrajantes y ofensivas que afectan al núcleo último de la dignidad de las personas utilizando términos desmesurados respecto al legítimo objeto de la crítica perseguida. Y la acusada se ha excedido, y en mucho de la crítica política, cayendo y descendiendo hasta el vilipendio y escarnio personal para censurar a la Monarquía Parlamentaria.

En suma la crítica política tiene su límite en el insulto personal y en los derechos de los demás como fundamento del orden político y de la paz social.

Por ello, para expresar la radical oposición a la caza mayor en África era innecesario y absolutamente vejatorio llamar al rey *“hijo de puta, borracho y asesino”*, entre otras expresiones. De la lectura del artículo en cuestión —concluye el Tribunal— más resulta que el dato de la cacería y la correspondiente fotografía se utiliza como obvio pretexto y elemental excusa para arremeter contra la Corona con la desmesura que consta.

La Capella de la Mare de Déu de la Cinta

Capella de la Mare de Déu de la Cinta és la capella més espectacular de la Catedral de Tortosa. Realitzada en la seva major part entre 1672 i 1725 en estil barroc, no va ésser fins a 1825 amb la conclusió de l'Altar Major quan es van donar per finalitzades les obres. També cal destacar que inicialment no es permetia el pas a la capella des de l'interior de la Catedral, no es obrir el mur fins el 1741.

Construïda amb marbres de Carrarà i de Gènova, jaspis de Tortosa, bronzes daurats, estucs i fustes nobles; es decora amb marqueteries de marbre, jaspis, ònix i àgates. La seva gran riquesa escultòrica i arquitectònica s'uneix la gran riquesa pictòrica dels seus murs amb pintures al fresc i diversos llenços a l'oli.

La capella va ser realitzada per l'arquitecte de Requena (València) Diego Martínez Ponce de Urrana, artífici a la ciutat de València de la basílica de la Verge dels Desemparats.

L'Altar Major està format per un nínxol flanquejat per dues columnes que sosté un frontó corb. A l'interior del nínxol hi ha una urna de plata amb la relíquia de la cinta que va deixar la Verge en la seva vinguda a Tortosa. L'urna va ser realitzada per Francesc i Josep Tramullas en 1727 i està decorada amb fulles, fruits i àngels. A banda i banda del nínxol dues grans columnes de jaspis amb capitells de bronze daurats sostenen l'entaulament. Al costat d'elles dues figures representant a Sant Pere i Sant Pau. Al centre i a la part superior de l'altar, un treball en marbre blanc representa el Descens de la Verge a Tortosa, l'envolta una glòria de núvols i àngels i feixos de llums celestials que neixen de la Mare de Déu. A les seves mans porta una cinta de tela.

En aquesta capella es troben les restes del bisbe de Tortosa Luis Tena (1616-1622), baix el episcopat es va fundar la Confraria de la Mare de Déu de la Cinta i que tenia el desig de ser enterrat en una capella dedicada a la Mare de Déu, però que però ell no va poder arribar a contemplar.

Finalment destacar que abans de la construcció d'aquesta capella, l'advocació a la Verge de la Cinta es realitzava en una capella situada al claustre i que posteriorment i fins que construïa la seva nova capella, la Verge va rebre adoració a una capella de les situades a l'absis.

La relíquia

L'advocació de la Mare de Déu de la Cinta neix d'una tradició anterior al segle XIV, segons la qual la Verge Maria es va aparèixer a un canonge de la Catedral de Tortosa per agrair-li la construcció del temple catedralici en honor seu. Segons aquesta tradició al març de 1178 la Verge es va aparèixer a un dels canonges mentre resava al temple i com a prova de la seva

presència va deixar a l'altar la cinta que cenyia el seu vestit i que ella mateixa havia teixit amb les mans. Des llavors va quedar guardada a la Catedral com una de les relíquies més venerades. Es té constància escrita que en 1347 (segle XIV) la cinta de la Mare de Déu ja apareixia en els inventaris de la Catedral tortosina. La nostra Senyora de la Cinta és la Patrona de Tortosa i des del segle XVII compta amb una Confraria de fidels.

Des de l'edat mitjana existeixen dos fragments de la Santa Cinta. Actualment la Capella de la Mare de Déu de la Cinta es conserva el petit.

El reliquiari gran (1619), amb la relíquia, va desaparèixer durant la Guerra Civil Espanyola. Amb altres peces d'alt valor artístic podrien haver estat embarcades a França a bord del iot Vita a finals de febrer de 1939 destí cap a Mèxic. El reliquiari petit va ser localitzat, segons sembla a Darnius, i retornà el 9 de juliol de 1939.

Era costum portar la Cinta a les reines espanyoles d'ençà que Felip IV va demanar-la el 1629 arran del naixement de l'infant Baltasar Carles (octubre de 1629). Hi ha notícies d'haver-se sol·licitat la relíquia, en temps de Felip V, el 1709 i durant el regnat d'Isabel II, el 1861 o el 1862. Més modernament també va ser el cas en el naixement d'Alfons XIII (maig de 1886) i abans en el de la seua germana Maria Teresa de Borbó (novembre de 1882). La premsa local del segle XX recull també el trasllat de la relíquia en els naixements d'Alfons de Borbó i Battemberg (maig de 1907), de Jaume (juny de 1908), de Beatriu (juny de 1909), de Maria Cristina (desembre de 1911), en el naixement de Joan de Borbó (juny de 1913), pare de Joan Carles I, i per darrer cop, en el de Gonçal de Borbó i Battemberg (octubre de 1914).

En un d'aquests viatges de camí cap a Madrid, al poble de Villar de Cañas (Conca), el 14 de gener de 1635 és produir un miracle. Al passar la relíquia enfront de l'ermita de Nuestra Señora de la Cabeza va posar-se a tocar la campana dos cops durant llarga estona. Hom considera també la sorprenent guarició del bisbe Silvestre Garcia Escalona, el 1702, com un dels altres fets miraculosos que se li atribueixen.

SENTENCIAS LABORALES

La rescisión de un contrato de trabajo a raíz de la negativa del trabajador a aceptar una modificación unilateral y sustancial de los elementos esenciales de dicho contrato en su perjuicio es un despido a efectos de la Directiva sobre los despidos colectivos. La Directiva 98/59 debe interpretarse en el sentido de que el hecho de que un empresario proceda, unilateralmente y en perjuicio del trabajador, a una modificación sustancial de elementos esenciales del contrato de trabajo por motivos no inherentes a la persona del trabajador queda comprendido en el concepto de «despido». Para acreditar la existencia de un «despido colectivo», es preciso que «los despidos sean al menos 5» debe ser interpretada en el sentido de que se refiere, no a las extinciones de contrato de trabajo asimiladas a un despido, sino exclusivamente a los despidos en sentido estricto. **STA TJUE 11-11-2015.**

Despido disciplinario por pelea con un compañero de trabajo. Mutua agresión física. Provocación verbal previa. Criterio gradualista. Circunstancias concurrentes. Dicho lo cual, creemos que en este supuesto, excepcionalmente, teniendo en cuenta además que el trabajador tenía más de 25 años de antigüedad en la empresa, que no consta que en ningún momento anterior, durante tan larga vida laboral, haya sido sancionado por causa similar o distinta a esta, y tampoco que la pelea trascendiera a los clientes del supermercado en el que prestaba servicios, si quedando probado por el contrario el inmediato arrepentimiento que mostraron tanto este como del otro interviniente en la riña, lo que hace altamente improbable que hechos de este tipo se reproduzcan, esta Sala considera que los mismos no pueden ser sancionados como falta muy grave con el despido, y por tanto que aquel estuvo correctamente calificado como improcedente por el juzgador de instancia. **STA TSJ Andalucía 24-09-2015.**

SENTENCIAS FISCALES

Impuesto sobre Sucesiones. El presentador de un documento sin poder expreso no interrumpe la prescripción. No basta con que se entregue la documentación por un mero “presentador”. Así, lo ha declarado el Tribunal Supremo en distintas sentencias. El TS exige que haya un apoderamiento expreso para poder realizar actos que no sean de mero trámite en nombre de otro. No constando al poder representativo en el presente caso no se le puede reconocer efecto interruptivo a la presentación de la escritura pública por parte de la gestoría. **STA TSJ Madrid 22-01-2015.**

Aplazamiento deudas tributarias. Empresas concursadas. Indebida denegación de la solicitud de aplazamiento en el pago del 4T IVA por la entidad obligada al pago debido a dificultades de tesorería. En este caso, la denegación se basa exclusivamente en que la empresa había sido declarada en concurso voluntario de acreedores (que alcanza en el concurso un convenio aprobado por el 96% de los acreedores), lo que no es suficiente para justificar la negativa de la Administración. La declaración de concurso voluntario no supone necesariamente que el deudor esté impedido permanentemente para hacer frente a sus compromisos. Falta de motivación del acto de denegación. Retroacción de las actuaciones para que la Administración se pronuncie motivadamente. **STA TS 13-10-2015 enviada como noticia 21-10-2015.**

SENTENCIAS MERCANTILES

SR. Prescripción de la acción individual de responsabilidad de los administradores. En la actualidad, es jurisprudencia unánime y pacífica la que aplica el régimen de prescripción previsto en el art. 949 del Código de Comercio a todas las acciones de responsabilidad de los administradores basadas “en su actividad orgánica”. Dicho artículo 949 del Código de Comercio comporta una especialidad respecto al “dies a quo” [día inicial] del cómputo del referido plazo de cuatro años, que queda fijado en el momento del cese en el ejercicio de la administración por cualquier motivo válido para producirlo, si bien se retrasa la

determinación del “dies a quo” a la constancia del cese en el Registro Mercantil cuando se trata de terceros de buena fe (artículos 21.1 y 22 del Código de Comercio y 9 del Reglamento del Registro Mercantil), con fundamento en que solo a partir de la inscripción registral puede oponerse al tercero de buena fe el hecho del cese, dado que el legitimado para ejercitar la acción no puede a partir de ese momento negar su desconocimiento. Este criterio extensivo no resulta aplicable cuando se acredita la mala fe del tercero o que el afectado tuvo conocimiento anterior del cese efectivo. **STA TS 19-11-2013.**

							1
2	3	4	5	6	7	8	
9	10	11	12	13	14	15	
16	17	18	19	20	21	22	
23	24	25	26	27	28	29	
30	31						

Maig

2016

Calendari del contribuent

Fins el 2 de maig models

NÚMERO D'IDENTIFICACIÓ FISCAL

- Primer trimestre 2016. Comptes i operacions dels quals titulars no han facilitat el NIF a les entitats de crèdit: 195

Des del 10 de maig fins al 30 de juny models

RENDA

- Presentació en entitats col·laboradores, comunitats autònomes i oficines de l'AEAT de l'esborrany i de la declaració anual 2015: D-100
Amb resultat a ingressar amb domiciliació en compte fins al 25 de juny.

Fins el 20 de maig models

RENDA I SOCIETATS

Retencions i ingressos a compte de rendiments del treball, activitats econòmiques, premis i determinats guanys patrimonials i imputacions de renda, guanys derivats d'accions i participacions de les institucions d'inversió col·lectiva, rendes d'arrendament d'immobles urbans, capital mobiliari, persones autoritzades i saldos en comptes.

- Abril 2016. Grans empreses: 111, 115, 117, 123, 124, 126, 128, 230

IVA

- Abril 2016. Autoliquidació: 303
- Abril 2016. Grup d'entitats, model individual: .. 322
- Abril 2016. Declaració d'operacions incloses en els llibres de registre d'IVA, IGIC i altres operacions: 340
- Abril 2016. Declaració recapitulativa d'operacions intracomunitàries: 349
- Abril 2016. Grup d'entitats, model agregat: .. 353
- Abril 2016. Operacions assimilades a les importacions: 380

IMPOST SOBRE LES PRIMES D'ASSEGURANCES

- Abril 2016: 430

IMPOSTOS ESPECIAIS DE FABRICACIÓ

- Febrer 2016. Grans empreses: 553, 554, 555, 556, 557, 558
- Febrer 2016. Grans empreses: ... 561, 562, 563
- Abril 2016: 548, 566, 581
- Abril 2016: 570, 580
- Primer trimestre 2016. Excepte grans empreses: 553, 554, 555, 556, 557, 558
- Primer trimestre 2016. Excepte grans empreses: 561, 562, 563

Declaració d'operacions pels destinataris registrats, representants fiscals i receptors autoritzats: 510

IMPOST ESPECIAL SOBRE L'ELECTRICITAT

- Abril 2016. Grans empreses: 560

IMPOSTOS MEDIAMBIENTALS

- Primer trimestre 2016.
Pagament fraccionat: 583
- Pagament fraccionat: 584
- Primer quadrimestre 2016. Autoliquidació: ... 587

A black and white photograph of chess pieces on a board, including a king, a queen, and a knight, with a large white curved shape overlapping the bottom left.

SL

Social Lab

A S S E S S O R S

**Assessorament i gestió
integrals per a
empreses i particulars**

Fiscal | **Buró**
ASSESSORAMENT
FISCAL I COMPTABLE

A D E X
ADVOCATS EN XARXA

Comuni Prop
GESTIÓ DE COMUNITATS
DE PROPETARIS

JOAN ANTON BARRACHINA CROS

Advocat

C. Bisbe Palau, 19-A, baixos - 43800 VALLS - Tel 977 60 90 20 - Fax 977 60 91 42

www.social-lab.com